

SỐ 485

KINH VÔ SỞ HỮU BỒ-TÁT

Hán dịch: Đời Tùy, Tam tạng Xà-na-quật-da, người Thiên Trúc.

QUYỂN 1

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Thế Tôn ngụ trong núi Tỳ-phú-la thuộc thành Vương xá, cùng với chúng đại Tỳ-kheo trăm ngàn người vân tập đông đủ. Lại có trăm ngàn các chúng Bồ-tát, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, các chúng Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già... Còn có các Thiên tử nơi cõi Dục, các Thiên tử nơi cõi trời Tịnh cư thuộc cõi Sắc... trước sau vây quanh Đức Phật để nghe pháp.

Khi ấy, ở trong chúng hội có Bồ-tát tên là Vô Sở Hữu, quan sát thấy tâm của những Bồ-tát ở đây còn nhiều nghi hoặc. Người thì ăn năn về việc ác mình đã làm, người thì ở trong chỗ điên đảo, người thì bị chướng ngại về nghiệp, người bị chướng ngại nơi pháp và các chúng sinh bị nhiều chướng ngại ngăn che nên không thể hỏi Phật.

Bồ-tát Vô Sở Hữu vì muốn làm thanh tịnh mọi nghiệp chướng cho các chúng sinh nên định hỏi Phật. Bồ-tát lại quán xét trong các chúng ở đây có nhiều Bồ-tát muốn sám hối những lỗi lầm của mình đã tạo, mà trong tâm còn nhiều phiền muộn, nên không thể nghe pháp. Lại thấy các Bồ-tát do tâm còn nhiều lo sợ, hối hận, nên càng không thể nhất tâm lãnh hội giáo pháp. Cũng thấy rõ tâm hành của các vị ấy có nhiều phiền não, ưu tư, uế tạp về các sự khổ của sinh, lão, bệnh, tử, sự khổ do oán ghét phải gặp nhau, thương yêu mà phải xa lìa. Những người như vậy đang muốn thành tựu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, nhưng bị vô số trói buộc như thế thì làm sao ở trong vô lượng kiếp tu tập hạnh Bồ-tát? Đã bị trói buộc thì làm sao có thể giải thoát cho các chúng sinh?

Bồ-tát Vô Sở Hữu quán xét như vậy xong, liền suy nghĩ: “Nếu Đức Thế Tôn cho phép ta được thỉnh vấn, để cho tất cả chúng sinh trong pháp hội này, đã tạo các việc ác, đã nghi hoặc, sinh hối hận, khiến họ được xa lìa.”

Lúc này, Đức Thế Tôn biết rõ tâm niệm của Đại Bồ-tát Vô Sở Hữu cùng các vị Bồ-tát hiện có, liền bảo Đại Bồ-tát Vô Sở Hữu:

–Này Bồ-tát Vô Sở Hữu! Như Lai cũng không vì các Bồ-tát mà giảng nói về chốn có cấu nhiễm, có tham chấp, có trói buộc, có hệ lụy, có sai phạm và nơi chốn sai phạm. Vì sao? Vì tất cả nơi chốn tham đắm, nơi chốn cấu nhiễm, nơi chốn trói buộc, nơi chốn chướng ngại, nơi chốn phạm tội, Bồ-tát đều đã siêu vượt lìa xa các tướng của chúng, hành không hòa hợp, các pháp không xen lẫn vì không thể nắm bắt, nên chứng đắc đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Như vậy, tất cả các pháp đều không bị trói

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

buộc, đấm nhiễm, chấp trước, hệ lụy, sai phạm và thủ đắc, do đấy nên thành tựu Nhất thiết chủng trí.

Này thiện nam! Chốn phát tâm của Nhất thiết chủng trí, chúng sinh không thể chứng đạt, ở trong nơi chốn ấy không có pháp nào có thể bị trói buộc, bị cấu nhiễm, bị đấm chấp, bị hệ lụy, bị chướng ngại, bị sai phạm, có thể đạt được và nhận biết về nơi chốn.

Này Vô Sở Hữu! Ông nên vì các Bồ-tát mà thưa hỏi. Như các vị Đại Bồ-tát không hề mệt mỏi, không hề ướ trước, không hề đấm chấp, không bị trói buộc, không bị chướng ngại, như hư không, xa lìa tướng chấp về hư không, dứt mọi chướng, nghi nên sớm thành tựu đạo quả Bồ-đề vô thượng và mở bày làm sáng tỏ chánh pháp ở mọi nơi.

Bấy giờ, Bồ-tát Vô Sở Hữu được Đức Như Lai gia hộ, chỉ dạy về việc thỉnh vấn và dùng trí lực nơi tự thân mình, do ở nhiều trú xứ của Phật đã vun trồng các căn lành, nên đối với Trí tuệ ba-la-mật không còn nghi hoặc, Bồ-tát liền ẩn thân không hiện. Bồ-tát hoàn toàn không tham đấm, mà nhằm để giáo hóa các vị Bồ-tát kia nên hiển bày các thứ phước đức, lại vì các chúng sinh tâm tham đấm, các chúng sinh do chấp giữ nên che lấp các hành nơi tướng, các chúng sinh xa lìa tri thức thiện, gần gũi với hàng tri thức xấu ác. Đối với các Bồ-tát hiện có ở đây, Bồ-tát Vô Sở Hữu do nhận biết tất cả các pháp đều không thể nắm bắt, nhằm khiến họ không còn tham chấp mà được giác ngộ, tức thì đem vô số các loài hoa quý, hoặc các thứ hoa ở dưới nước, các loại hoa trên mặt đất, hoa làm bằng vàng bạc, tung rải khắp để cúng Phật, với tâm chí thành hoan hỷ thù thắng, vi diệu, khiến cho các chúng sinh cũng vui mừng. Bồ-tát tán thán Đức Thế Tôn rồi dùng kệ hỏi:

*Bồ-tát đến nơi đâu
Người nào là cha mẹ
Dùng nghĩ ở chốn nào
Những ai là quyến thuộc?*

Khi ấy, Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Chốn hành dũng mãnh “Không”
Cha: Phật, mẹ: Trí tuệ
Tháp Phật là chốn trụ
Bồ-tát là quyến thuộc.
Hành sáu Ba-la-mật
Tâm giác là cha mẹ
Tam-muội là trụ xứ
Các phước là quyến thuộc.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu nghe kệ này xong, tâm rất vui mừng, tùy thuận, lại dùng kệ hỏi Đức Thế Tôn:

*Nhất thiết trí vô ngại
Bậc khéo nói lời này
Con vui theo nơi đây
Lại xin hỏi Thế Tôn.
Lấy gì làm nhân duyên
Dùng trí phương tiện nào
Pháp gì được chứng đắc*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Biết rõ được những gì?

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Duyên Bồ-đề dững mãin
Phương tiện độ chúng sinh
Chứng được các pháp không
Trí ấy rõ Bồ-đề.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu nghe kệ xong, tâm rất vui mừng, tùy thuận, lại dùng kệ tán thán Phật và hỏi:

*Nhất thiết trí vô ngại
Bậc khéo nói lời này
Con vui theo nơi đây
Lại xin hỏi Thế Tôn.
Làm sao không đọa ác
Nơi nhà lửa đáng sợ
Bỏ tất cả cõi ác
Mau đến các cõi thiện?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Không tạo mọi tội lỗi
Vì thế bỏ đường ác
Thường thực hành chánh pháp
Nhờ vậy đến cõi thiện.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu nghe kệ xong, hết sức vui mừng, tán dương, lại dùng kệ hỏi:

*Nhất thiết trí vô ngại
Bậc khéo nói lời này
Con vui theo nơi đây
Lại xin hỏi Thế Tôn.
Vì sao gây nhiều tội
Kẻ vô trí tạo tác
Tất cả mau dứt trừ
Diệt sạch không còn sót?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Chúng sinh cầu giải thoát
Đều phát nguyện Bồ-đề
Các tội đều tận diệt
Chẳng thủ đắc Bồ-đề.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu nghe kệ xong tâm tùy thuận, tán thán, lại dùng kệ ngợi khen và hỏi:

*Nhất thiết trí vô ngại
Bậc khéo nói lời này
Con vui theo nơi đây
Lại xin hỏi Thế Tôn.
Duyên gì nhiễm đắm ái
Luân hồi trong khổ não*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Khi thành tựu Bồ-đề
Đều dứt sạch tất cả?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Nơi thường, lạc, ngã, tịnh
Điên đảo chấp hư không
Đã giác ngộ chân thật
Khát ái đều dứt sạch.
Không khát ái, ngã mạn
Bình đẳng như hư không
Không trụ ở trong ngoài
Nên đạt chỗ “vô đắc.”*

Bồ-tát Vô Sở Hữu nghe kệ xong, tâm tùy thuận, vui mừng, lại dùng kệ hỏi:

*Nhất thiết trí vô ngại
Bậc khéo nói lời này
Con vui theo nơi đây
Lại xin hỏi Thế Tôn.
Do tạo những nghiệp gì
Chứng tử ấy là sao
Hạng có nhiều tài sản
Thường hằng không cùng tận.
Bố thí cho tất cả
Thí xả không keo kiệt
Cho đàu, thân, của cải
Thấy đều đem bố thí?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Thường đối với Tam bảo
Cúng dường không mệt mỏi
Ai đoạn được sinh tử
Dâng cúng người trí ấy.
Khởi phát tâm Bồ-đề
Vì chúng sinh an lạc
Mà nêu dẫn giác ngộ
Vì họ nói thọ dụng.
Tất cả Nhất thiết trí
Vì chúng sinh giảng nói
Do đó có tài vật
Không bao giờ dùng hết.
Tạo các việc như thế
Gieo hạt giống này rồi
Tất cả nơi sinh ra
Nhiều phước đức, của cải.
Thức ăn thô hoặc tế
Ăn xong tịnh như pháp
Nếu được áo quần mới*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Trước nhường người, sau ta.
Cho nên sinh trong đời
Tất cả đều đầy đủ
Không cần thêm công sức
Mà của cải vô tận.
Do bố thí hoàn toàn
Mà không có keo tiếc
Đầu, mắt và tay chân
Đều đem cho hết thảy.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu nghe kệ xong, rất vui mừng tán dương, lại dùng kệ hỏi:

*Nhất thiết trí vô ngại
Bậc khéo nói lời này
Con vui theo nơi đây
Lại xin hỏi Thế Tôn.
Làm sao lìa khổ não
Nơi thân, khẩu, tâm, ý
Làm sao có hình sắc
Thanh tịnh không cấu nhiễm?*

Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Thọ trai giới đều đặn
Thường nói đủ về không
Biết tất cả đều không
Nhẫn chịu sự đánh mắng.
Thân khẩu cùng tâm ý
Cho nên không khổ não
Nên được sắc tối thượng
Chúng sinh đều yêu mến.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu nghe kệ xong tâm rất vui mừng, lại dùng kệ hỏi:

*Những lời rất hay đã lược nói
Tất cả vấn đề được giải bày
Làm sao cho họ chuyên tinh tấn
Ở khắp mọi nơi không lười bỏ?
Làm sao cho họ chứng các thừa
Nơi thế gian cùng xuất thế gian?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Làm việc không khiếp sợ
Nơi tâm hành phân biệt
Trí tuệ và tinh tấn
Thường có trong các đời.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đức Thế Tôn.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Làm sao đạt được trí
Quyết định trong thế gian
Làm sao có được lực
Không ai chế ngự được?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Thường hỏi pháp chư Phật
Không hủy báng chánh pháp
Cầu phương tiện thiện xảo
Nên họ được diệu trí.
Thường thí năm mùi vị
Cho chúng sinh vô úy
Do đó họ có sức
Không ai chế ngự được.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Sao được sắc thù thắng
Tối thượng trong thế gian
Làm sao được sống lâu
Đến trăm vạn ức tuổi?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Nếu nghe lời xấu ác
Không nói lại người khác
Thường khen ngợi Tam bảo
Danh thơm khắp mười phương.
Không làm khổ chúng sinh
Thấy giết không vui theo
Cho nên được sống lâu
Đến trăm vạn ức tuổi.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Làm sao được phạm âm
Tiếng Ca-lăng-tần-già
Nghe được âm thanh ấy
Trong tâm rất vui mừng?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Khen ngợi khi nói pháp
Không dùng lời chỉ trích
Không phá hoại hòa hợp*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Cho nên được diệu âm.
Giữ bốn nghiệp nơi miệng
Thường nói lời lợi ích
Tỏ bày những lỗi lầm
Nên được âm thượng diệu.
Những âm thanh kèn, trống
Hòa tấu các nhạc hay
Cúng dường chư Phật xong
Vì thế được diệu âm.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Làm sao được thân tướng
Luôn hài hòa cân đối
Có được các quyến thuộc
Hòa thuận, không tranh cãi?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Độc được cùng phi được
Không cho, chẳng bảo cho
Tùy bệnh mà cho thuốc
Vì thế bụng thon tròn.
Bạn thân và thù hận
Bình đẳng nơi ánh sáng
Tâm đã bình đẳng rồi
Thì bụng được thon tròn.
Chúng sinh trong thế giới
Nhiều không thể tính đếm
Thương nghĩ như bản thân
Vì thế bụng thon tròn.
Cha mẹ chỉ một con
Nên thương hay yêu mến
Thương chúng sinh cũng vậy
Do đó bụng thon tròn.
Cúng dường không mệt mỏi
Bồ-tát và cha mẹ
Vì thế được thân quyến
Thuận hợp như tự thân.
Đối với các Thế Tôn
Và những bậc tôn quý
Nên phụng sự chư vị
Tâm khiêm tốn, nhu hòa.
Cho nên được quyến thuộc*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Thuận hợp như bản thân
Không phân biệt một ai
Tâm bình đẳng như vậy.
Dùng bốn Nhiếp độ người
Độ thoát nhiều chúng sinh
Cho nên được quyến thuộc
Hòa hợp như tự thân.
Dạy làm các việc thiện
Cho hết thấy chúng sinh
Cho nên được quyến thuộc
Hòa hợp như tự thân.
Tâm Bồ-đề hòa hợp
Nơi tất cả chúng sinh
Vì vậy được quyến thuộc
Thuận hợp như chính mình.
Bình đẳng cho tất cả
Không bỏ chúng sinh nào
Nên được các quyến thuộc
Hòa hợp như tự thân.
Đối với các chúng sinh
Cùng chung hành với họ
Nên các chúng sinh ấy
Thường cùng làm quyến thuộc.
Vật gì mình yêu mến
Do đem cho người khác
Không phân biệt, luyến tiếc
Nên có nhiều quyến thuộc.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Thế nào niệm đều tịnh
Hướng đến vô biên cõi
Làm sao vui nơi pháp
Không bao giờ lìa xa?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Người ưa pháp giảng nói
Kẻ quên pháp khiến nhớ
Không làm khổ chúng sinh
Nên được hạnh chánh niệm.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Làm sao nghe pháp rồi
Thường không có nghi hoặc
Nếu được nắm Thần thông
Làm sao không bị mất?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Khiến chúng sinh hiểu rõ
Pháp tối thượng chư Phật
Ai nghe đều dứt nghi
Được thần thông không mất.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Làm sao các Bồ-tát
Thường ở trước chư Phật
Các thứ tham, sân, si
Không bị chúng chế ngự?
Khi phiền não phát sinh
Dựa đâu mà đối trị
Lại có thể hổ thẹn
Sinh rồi đạt tịch tĩnh?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Thường nhớ nghĩ chư Phật
Cũng không có chỗ niệm
Không thấy có chúng sinh
Nói họ là giác ngộ.
Nên gọi là Bồ-tát
Thường ở trước chư Phật
Cũng không diệt phiền não
Cũng không lìa chư Phật.
Giống như người có trí
Ngước xem nơi hư không
Không thấy thân và tâm
Không có chỗ sai biệt.
Khi nào người trí ấy
Xem xét nơi hư không
Mà không còn tưởng niệm
Hoặc thân hoặc trong tâm.
Được trí tuệ như thế
Mới ở trước Đức Phật
Thân tâm đều an định*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Cũng không lìa chư Phật.
Không vật, vọng phân biệt
Phát khởi các nạn dục
Không vật, không phân biệt
Nên không bị phá hoại.
Còn niệm, còn sinh tử
Vô niệm, hết chướng ngại
Ngộ rồi, nên cùng bỏ
Bỏ rồi, cũng không thật.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi Đức Thế Tôn:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Duyên gì để độ sinh
Bồ-tát thường an vui
Khi chư Phật nói pháp
Sinh nơi các hoa sen?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Các công đức hiện có
An vui trong sinh tử
Dạy chánh pháp chư Phật
Cho tất cả chúng sinh.
Được pháp Ba-la-mật
Đem dạy cho tất cả
Thế gian xuất thế gian
Khiến giác ngộ các pháp.
Tướng hết thấy các pháp
Là vô tướng, không giữ
Trụ các pháp như thế
Giáo hóa cho muôn loài.
Nơi không và vô tướng
Pháp vô sinh cũng vậy
Thế gian không chốn hành
Trong ấy độ chúng sinh.
Cho nên giáo hóa họ
Bồ-tát thường an lạc
Lúc nghe Phật nói pháp
Sinh trong các hoa sen.
Tu công đức như vậy
Bồ-tát không hủy hoại
Và chẳng cho là khó
Pháp lạc chẳng nghĩ bàn.
Tu công đức ấy rồi*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không ai hủy Bồ-tát
Trí thiện xảo trong pháp
Không điều gì không biết.
Nơi các pháp tự tại
Quyết định không còn nghi
Vì chúng sinh thuyết giảng
Thâu giữ hết muôn loài.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu nghe xong rồi thì vui mừng, tán dương, lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Do đâu mà người nữ
Chuyển thân làm nam nhi
Khôì ngô và tuấn tú
Ai thấy đều quý mến?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Người nữ hiện có nghĩ
Nơi duyên dựa giới mình
Là tiếng ca đàn hát
Nơi đó không cùng trụ.
Đều chẳng thích thấy nghe
Nên tránh như chất độc
Lìa xa như rắn dữ
Thường sợ hãi người nữ.
Không tiếp xúc với họ
Đừng khuyên làm thân nữ
Nên chỉ dạy chuyển thân
Được làm thân người nam.
Thực hành mãi như vậy
Mọi việc làm chân chánh
Do đó thân người nữ
Được chuyển thành thân nam.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu nghe xong, tùy hỷ lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Do đâu chúng sinh được
Khởi phát tâm Bồ-đề
Đạt bậc không thoái chuyển
Cho đến thành Chánh giác?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Không nói pháp Tiểu thừa
Chỉ nêu tuệ thù thắng*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Do vậy chúng sinh được
Khởi phát tâm Bồ-đề.
Hoặc còn một chút ít
Các khổ trong hành tướng
Nêu bày cho chúng sinh
Điều ấy không thể có.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu vui mừng, ngợi khen, lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Vì sao thấy các bệnh
Mà dấy khởi tâm Từ?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Quán thân là hư vọng
Nơi ấy không tham đắm
Đây là thuốc thế gian
Nhờ vậy thoát hoạn nạn.
Do đấy người bệnh được
Trong chốc lát trừ diệt
Nhân đó khởi tâm Từ
Cho nên diệt khổ hoạn.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi Thế Tôn:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Do đâu chúng sinh thấy
Mọi đói khát hiện có
Thấy đều được dứt trừ
Thân no, vui đầy đủ?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Thường bố thí ăn uống
Lại giảng nói chánh pháp
Vì thế chúng sinh thấy
Đói khát tự nhiên diệt.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Do đâu được xa lìa
Chấp thường và chấp đoạn*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Ở trong khoảng giữa ấy
Cũng không hề trụ chấp?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Không duyên dựa phân biệt
Vượt trên lời thế gian
Biết các pháp bình đẳng
Chứng đắc không nhiễm vướng.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi Thế Tôn:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Do đâu thấy việc ác
Trói buộc thế gian này
Bỏ tất cả các cõi
Đạt được nghiệp thanh tịnh?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Thân cận tri thức thiện
Khởi phát tâm Bồ-đề
Do đó xa hành ác
Làm thanh tịnh trí Phật.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ khen ngợi và hỏi Đức Thế Tôn:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Do đâu trí hành tướng
Tất cả đều không có
Trong pháp không chân thật
Mà dứt mọi nghi ngờ.
Duyên đâu được biện tài
Phân biệt được các câu
Biết hành nơi muôn loài
Như thế mà nói pháp?
Làm sao nơi bốn luân
Luôn an trụ trong đó
Không rơi vào tán loạn
Mà được chốn vắng lặng?
Tu tập Đầu-đà nào
Thực hành các khổ hạnh
Mà không có hối ác
Lại không còn phiền não?*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Chúng sinh chấp tướng hành
Nói nghĩa như dợn nắng
Rõ không, vô ngã rồi
Nên đạt các biện tài.
Thấu nghĩa thật, tối thắng
Là xa lìa tám nạn
Đầy đủ cả bốn luân
Trí thiện xảo Bồ-tát.
Được các hạnh Đầu-đà
Mà không theo hành khổ
Biết tự ngã là không
Lại không có nghi, hối.
Các pháp như hư không
Rõ rồi không tham đắm
Thấu tỏ nghĩa điên đảo
Nên thành tựu Phật đạo.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu vui mừng, dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Nghe rồi đạt chốn tĩnh
Nên không trụ nơi đâu
Làm sao phát Bồ-đề
Mà gọi là tối thượng?*

Đức Thế Tôn vì nhằm giải thích nên dùng kệ đáp:

*Nghe thế rồi phát tâm
Tâm phát mà chẳng trụ
Chúng sinh thù thắng ấy
Sẽ tu hạnh Bồ-đề.
Nếu hành hóa như vậy
Không nơi chốn trụ, chấp
Mau giác ngộ Bồ-đề
Giống như người bắn tên.
Đây là nói ba hành
Nếu thấu đạt như thật
Như bản tánh tịch tĩnh
Không tu tập Bồ-đề.
Nếu trong có âm thanh
Giảng nói nơi thế gian
Mọi âm thanh đều không
Nên biết là chẳng thật.
Không thật, nên không phát
Hành cũng không thủ đắc*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nếu biết được như vậy
Là tu hạnh Bồ-đề
Dùng vô hành mà hành
Cũng không khai mở, cạn
Đã biết không chón giác
Thì hành không thủ đắc.*

Bồ-tát Vô Sở Hữu lại dùng kệ hỏi:

*Bậc đầy đủ các trí
Khéo nói những lời này
Con vui theo nơi đây
Xin hỏi Đấng Thế Tôn.
Do đâu xả các thân
Không còn các thứ khổ
Bình đẳng đến các cõi
Nên bỏ hành thọ mạng.
Lại nằm nghiêng bên phải
Hoặc là ngồi kiết già
Hoặc lại đứng thẳng dậy
Hoặc phải nên chấp tay.
Lúc nói pháp mầu nhiệm
Bát-nhã ba-la-mật
Pháp hết thấy chư Phật
Là pháp tịch, chẳng trụ.
Hoặc khi thấy thành Phật
Hoặc khen ngợi các pháp
Thuyết giảng pháp hiện có
Định tâm ý lắng nghe.
Nên bỏ thân mạng này
Đời sau thọ thân khác
Bất cứ sống nơi đâu
Đều phát tâm Bồ-đề.
Điều phục niệm mê lầm
Nhất niệm chánh trú, định
Làm sao bỏ thân mạng
Lại hiện được thân thông?
Mong Phật giải thích cho
Trí tuệ trụ vô biên
Ở đây biết lược qua
Như chỗ nói điều phục?
Các công đức đạt được
Nhiều không thể nghĩ bàn
Đều đầy đủ thù thắng
Và đều được thành tựu.
Như Lai vì con nói
Như thật có tướng như*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nếu nghe công đức này
Nên cúng dường tất cả.
Hộ trì mười điều thiện
Không nghi nơi pháp không
Đầy đủ bốn phạm hạnh
Tất cả đều thành tựu.
Sáu căn không tham nhiễm
Và tất cả ba cõi
Hết thấy được tự tại
Chỗ nghe không sinh nghi.
Pháp hữu vi hiện có
Nên biết đều như ảnh
Biết được như vậy rồi
Ảnh ấy chẳng hữu vi.
Không hữu vi, không ảnh
Không nói, không phân biệt
Không suy nghĩ, nêu bày
Không keo kiệt, bố thí.
Trong vô vi, không ảnh
Không phân biệt nói năng
Không suy nghĩ, ngôn thuyết
Không trì giới, phá giới.
Trong vô vi, không ảnh
Không nêu, không phân biệt
Không suy nghĩ, ngôn thuyết
Không tranh, không nhẫn chịu.
Trong vô vi, không ảnh
Không nêu, không phân biệt
Không suy nghĩ, ngôn thuyết
Không lười, không tinh tấn.
Trong vô vi, không ảnh
Không nêu bày, phân biệt
Không suy nghĩ, nói năng
Không loạn cũng không định.
Trong vô vi, không ảnh
Không nêu bày, phân biệt
Không suy nghĩ, nói năng
Không ngu cũng không trí.
Đến lúc không ảnh rồi
Thì không có chỗ thấy
Đã không còn chỗ thấy
Nên gọi là không ảnh.
Cũng chẳng không có mắt
Mắt ấy tịnh, không cấu
Không vật gì trong ấy

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không vật, nên chẳng thấy.
Thanh tịnh nên không vật
Không tên, không thanh tịnh
Mất thanh tịnh như vậy
Thanh tịnh không chỗ thấy.
Ảnh hiện có, không có
Không có cũng lại không
Không ấy ở trong không
Nơi các thứ phiền não.
Hiện không, vị lai không
Hoặc nam hay là nữ
Nay không, vị lai không
Chúng giống như hư không.
Không suy nghĩ, phân biệt
Nếu biết được như thế
Thì không còn tham đắm
Lìa các thân trụ chấp.
Đốc cầu pháp chư Phật
Như hư không vô biên
Không có chốn để trụ
Không trụ, không duyên dựa.
Tùy ý mà đi lại
Như bậc Đại Bồ-tát
Nên biết phương tiện này
Không tham vướng ba cõi.
Nên hành hạnh Bồ-đề
Tâm cùng với thân miệng
Thường làm vì chúng sinh
Không biết thể hư không.
Giống như việc ép dầu
Khi thấy họ đang làm
Không ở nơi biên vực
Khiến trú pháp bất động.
Chẳng trụ ở chốn nào
Luôn luôn thấy chúng sinh
Chịu bao nhiêu thống khổ
Mà khởi tâm thương xót.
Nên hành hạnh Bồ-đề
Nói rõ cho chúng sinh
Tướng chân như thật
Khiến lìa nẻo hữu vi.
Giác ngộ chỗ chân thật
Điên đảo nên không trí
Không bền cho là bền
Trong thân tướng không bền.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Người ngu si tham đắm
Thân này luôn chuyển thay
Nhờ ăn uống, trao đổi
Chẳng vì mình, vì người.
Hư vọng, chịu mệt mỏi
Lúc tiếp cận với lạc
Cũng không nhớ ân đức
Không ân, niệm suy kém.
Phải nên mau xả bỏ
Khổ đau trong sinh tử
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Vị lai không thủ đắc
Trong sinh tử nhiều dục
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Vị lai không thủ đắc
Sinh tử thọ dục lạc
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Vị lai không thủ đắc
Sinh tử nhiều hỷ lạc
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Vị lai không thủ đắc
Nương theo nơi thân này
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Vị lai không thủ đắc
Lưu chuyển trong sinh tử
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Vị lai không thủ đắc
Mê muội trong sinh tử
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Đương lai không thủ đắc
Khiến thân này thọ lạc
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Đương lai không thủ đắc
Khiến thân này thọ khổ
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Đương lai không thủ đắc

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nuôi dưỡng nơi thân này
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Đương lai không thủ đắc
Thân này khởi ngã sở
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Đương lai không thủ đắc
Ái dục cùng lưu chuyển
Nơi chốn không bến bờ
Nay cũng chẳng thủ đắc.
Đương lai không thủ đắc
Như không thật, không vật
Điên đảo luôn dối lừa
Mê lầm pháp hữu vi.
Đời ngu, dối như thế
Như trẻ con khờ khạo
Bị kẻ khác dối lừa
Ngu, không trí như vậy.
Bị việc giả lừa dối
Ngu tối không thật biết
Vì không biết, không thật
Nên thọ khổ hư vọng.
Ý si khởi tưởng độc
Tự nhiên nơi thân mình
Tự nhiên, tự hợp khổ
Cũng như làm việc ác.
Sau tự nhận hình phạt
Tâm nghĩ rồi mới nói
Thân tạo việc chẳng thiện
Suy xét không thật có.
Nói năng cũng không thật
Âm thanh không quá khứ
Quá khứ cũng lại không
Quá khứ ta đâu nói?
Cũng không có thật tướng
Nếu biết rõ như thế
Thân tâm xúc như vậy
Tức giới hạnh đầy đủ.
Không sinh các cõi ác
Bốn loại kệ nơi đây
Xưa đã tạo mười ức
Từ xưa trong các đời.
Cầu Bồ-đề thù thắng
Ta nghe các kệ này

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Chưa từng đọa các ác
Sẽ được gặp chư Phật.
Bậc hùng trong loài người
Lần lượt trong quá khứ
Ta gặp Phật Nhiên Đăng
Được gặp gỡ như thế.
Nên sau được thọ ký
Vì chúng sinh thuyết pháp
Đời sau trụ trí Phật
Ta không còn chấp giữ.
Kẻ ngu không thọ giáo
Các chúng sinh căn độn
Mù tối không trí tuệ
Diệt hết nhân duyên khổ.
Trao truyền, chẳng muốn nhận
Vô trí không thọ lãnh
Chúng sinh ưa pháp nhỏ
Không chọn lấy pháp lớn.
Nếu được vui thế gian
Và giải thoát thế gian
Luôn sinh mất thế gian
Trao truyền mà không nhận.
Được nghe kệ này rồi
Hoặc đã trụ như thế
Ở đời không phân biệt
Ta ở trong thế gian.
Tịch tĩnh không đắm vướng
Nên thoát khỏi các khổ
Được an vui bất động.*

Bấy giờ, trong chúng hội có vị “Chưa điều phục, oán thù hại người”, từ chỗ ngồi đứng dậy, sửa lại y phục, bày vai bên phải, suy nghĩ như thế này: “Ta nên dùng vật gì để cúng dường Đức Thế Tôn? Ngài là bậc đầy đủ Pháp thân không thể dùng một ít phẩm vật để cúng dường. Như Lai là bậc đức lớn đầy đủ Pháp thân, còn ta thì ở trong thế gian có nhiều tối tăm, chướng ngại. Nay gặp Thế Tôn và nghe pháp chính yếu của Ngài giải thích cho Bồ-tát Vô Sở Hữu, ta không còn chướng ngại đối với tất cả pháp, đã dứt trừ tâm tối, chiếu sáng nơi thế gian, tự thấy chính mình đã phát sinh Thiên nhân, đạt được năm thông, thoát khỏi các thứ khổ não, thấy y phục mình đang mặc đều có máu bản. Nếu ta đem y phục này dâng phủ lên trên chỗ Đức Thế Tôn, chỉ sợ không xứng đáng với sự thọ nhận của Đức Như Lai, cúi xin oai thần của Phật khiến cho con lại có được phẩm vật cúng dường tối thắng, vì cúng dường Đức Thế Tôn phải nên dùng phẩm vật như vậy. Pháp thân với đức lớn và tối thắng của Ngài, chúng sinh khó đạt được đầy đủ.” Kẻ có tâm xấu ác, khó điều phục, thù oán hại người ấy, khởi nguyện như vậy: “Ta muốn tin tưởng vào thần thông đức lớn của Như Lai.” Đang khi suy nghĩ thì trong tay trái tự nhiên có một hộp hoa trời, mềm mại, tươi tốt hơn các loại hoa của chư Thiên, còn nơi tay phải thì tỏa ra các loại hương trầm thơm ngát, tự nhiên lại có các y phục trên,

dưới đều đầy đủ, nên vô cùng vui mừng hôn hởi, nên càng cầu tin vào thần thông đức lớn của chư Phật. Khi ấy, người này liền thấy chư Phật nơi vô lượng thế giới khắp mười phương đều phóng ra ánh sáng.

Lúc này, vị ấy lại suy nghĩ: “Ôi! Chư Phật thật không thể nghĩ bàn! Thần thông đức lớn thật không thể lường tính, không gì sánh bằng. Nguyên cho các chúng sinh tin vào đức lớn của chư Phật.” Sau khi tự thân tiếp xúc hạnh nguyện đều đạt được, vị ấy liền đem “y thượng y hạ” dâng phủ lên trên Đức Phật, lại dùng thiên hoa tung lên chỗ Phật ba lần, cành trên cành dưới biến thành lọng hoa ở giữa hư không. Tự nhiên nơi vị ấy lại sinh thêm một hộp hoa, lại cũng sinh thêm y thượng y hạ đầy đủ nơi thân, nên vị ấy càng vui mừng khôn xiết, bèn suy nghĩ: “Nếu Phật cho phép ta dùng hoa này dâng lên vô lượng Đức Phật và đem các thứ y phục này tung phủ lên chư Phật để cúng dường, cho ta sinh niềm tin, xin chư Phật Thế Tôn chớ khiến ta có ý hối tiếc mà sự bố thí không thành tựu.” Liền nghe trong không trung có tiếng nói: “Này thiện nam! Ông nên dâng cúng tất cả các Đức Như Lai. Này thiện nam! Hết thấy chư Phật đều đồng một Pháp thân. Chư Phật, Thế Tôn đối với các pháp, đối với các vật, không hề có tâm ganh ghét. Này thiện nam! Chư Phật, Thế Tôn thọ dụng phước báo, đối với các vật không hề tham đắm.” Vị ấy lại nghĩ: “Nay Đức Thế Tôn đã chấp thuận rồi!” tức thì đem các thứ hoa và y phục từ xa tung lên dâng cúng vô lượng chư Phật, Thế Tôn, thấy các hoa ấy ở phía trên chư Phật tạo thành lọng hoa trụ giữa hư không, còn y thì ở phía trước chư Phật, nên vô cùng vui mừng sung sướng, đánh lễ nơi chân và hôn vào chân Đức Thế Tôn. Vị ấy lại thấy tự thân mình đánh lễ chư Phật và Đức Phật Thích-ca Mâu-ni. Bấy giờ, chư Thế Tôn và Đức Phật Thích-ca Mâu-ni đều dùng tay phải xoa lên đầu ông ta và nói: “Này thiện nam! Ông nay đã được vô lượng phước báo.”

Vị ấy bèn đứng dậy, chỉ còn thấy Đức Thích-ca Mâu-ni Như Lai, liền thưa:

–Bạch Thế Tôn! Vô lượng chư Phật Thế Tôn nay ở nơi nào mà con không thấy?

Đức Phật bảo:

–Này thiện nam! Đây là Pháp thân, đức lớn của chư Phật, đầy đủ sự mẫu nhiệm vô số đấng ông nên tin như vậy.

Người ấy lại nghĩ: “Ôi! Chư Phật thật không thể nghĩ bàn! Có sắc tướng như vậy để thấy được thể của pháp rộng lớn.” Liền đánh lễ sát chân Phật, đi quanh theo hướng bên phải ba vòng, rồi đứng qua một bên, chắp tay bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con là kẻ có tâm xấu ác, khó điều phục, ôm lòng thù oán hại người, cúi xin Thế Tôn khiến cho chúng hội ở đây biết rõ những điều con đã làm. Bạch Thế Tôn! Vì những chúng sinh này nên con xin nói rõ như vậy. Các vị nghe rồi tất sẽ lia bỏ mọi sự xấu ác như thế. Như con trước đây là kẻ độc ác, hung dữ, nên các chúng sinh trông thấy liền sợ hãi bỏ chạy. Bạch Thế Tôn! Sáng sớm nay con đã giết hại mười người đàn ông, gom họ lại một chỗ, rồi dùng răng cắn sâu vào cổ để hút máu. Bạch Thế Tôn! Khi ấy, con bị say máu người, tâm ác càng tăng, lại muốn tìm người để sát hại. Nhưng trong lúc tìm kiếm ở thành Vương xá, con đi dần về hướng Đông bắc, thấy trong phía thành ấy có nhiều người đi bộ trên đường, con liền từ xa vội quay mặt đứng tránh, vì sợ họ trông thấy con thì kinh hãi mà bỏ chạy. Bạch Thế Tôn! Lúc này mọi người ra khỏi thành đều cùng đi đến núi Tỳ-phú-la. Sau khi lên núi, con lại thấy có vô số trăm ngàn chư Thiên hiện diện cùng khắp mọi nơi. Bạch Thế Tôn! Khi ấy con không thấy một ai có thể sánh với ánh sáng, công đức, hình sắc, thân tướng nơi Đức Thế Tôn. Bạch Thế Tôn! Con tự thấy thân mình thật là ti tiện, hết sức dơ bẩn, xấu ác, hèn kém, chẳng ra gì

cả, tự chê trách mình với đời sống xấu ác thật không lợi ích gì đối với mọi người. Con là kẻ hạ tiện, xấu ác, dơ bẩn nhất, hung dữ nhất, chẳng ai bằng. Bạch Thế Tôn! Khi ấy, con chán ghét thậm tệ tự thân cùng hết sức hổ thẹn. Nếu đại địa này có thể dung nạp, thì con chui vào ngay. Bỗng đứng con nghe trên không trung phát ra âm thanh: “Này thiện nam! Ông nên tin tưởng vào đức lớn nơi Pháp thân của chư Phật, thì sẽ lìa được loại thân xấu ác, thấp kém.” Nghe rồi con liền suy nghĩ: “Nơi gốc của chánh niệm là nhớ nghĩ về đức lớn nơi Pháp thân của chư Phật.” Lúc nhớ nghĩ như vậy, con lại nghe trên không trung có tiếng nói: “Này thiện nam! Ông phải nên chăm chú quan sát kỹ Đức Thế Tôn. Khi quan sát như vậy thì ông sẽ hội nhập vào trong thể tánh của chư Phật, sẽ sinh tâm tin và được chứng đắc.” Bạch Thế Tôn! Khi ấy, con bèn chấp tay, hết sức chăm chú để chiêm ngưỡng Thế Tôn, liền thấy nơi các lỗ chân lông của Đức Thế Tôn hiện ra hoa sen lớn, do các loại ngọc báu tạo thành, có vô lượng màu sắc. Những hoa sen ấy như bánh xe lớn, từ nơi thân xuất hiện, ở giữa đài hoa đều có chư Phật với đầy đủ các tướng như Đức Thích-ca Như Lai, đang an tọa trên tòa, đầy khắp cả hư không, không một chúng sinh nào có thể gây trở ngại, cả ánh sáng của mặt trời cũng không ngăn ngại. Bạch Thế Tôn! Khi ấy, con vui mừng tột bậc, cho đây là diệu lực nơi thân thông của chư Phật, nên sinh tâm thanh tịnh, vì đã thấy Phật Thế Tôn. Khi quan sát như vậy, con liền thấy trong các thế giới hiện có, không đâu là không có Phật giảng nói pháp, thấu phục hóa độ các Bồ-tát, với các pháp không chấp, không tạo tác, không có phiền não, rỗng lặng, không sở hữu, vô ngôn, vô thuyết, không có chỗ trụ. Bấy giờ có vô số vô lượng trăm ngàn chúng sinh phát tâm Bồ-đề, xa lìa pháp điên đảo, tin tưởng nơi pháp không, không thể nêu bày, an trú trong Bồ-đề qua nhiều ức kiếp. Khi quán như vậy, con không còn biết ngày, đêm, nửa tháng, một tháng, một năm. Con cũng được nghe pháp Bát-nhã ba-la-mật, không có nơi chốn đấm nhiễm, dứt bật mọi ngôn thuyết. Nghe pháp này rồi, con đối với tướng của các pháp hiện có, không còn chấp vướng, không còn luận bàn, không còn thấy thân mình, không biết, không thủ đắc, cũng không có nơi chốn. Đang khi đó, có hình tướng của Đức Như Lai xuất hiện trước mặt con, con liền tự thấy mình cùng thấy chư Phật, trở lại nhập trong thân của Đức Thế Tôn mà không thấy thân Thế Tôn có tăng giảm, cũng không thấy trú xứ của Đức Thế Tôn có tối tăm hay sáng tỏ.

Phật nói:

–Này thiện nam! Đây là oai lực từ nơi đại thân thông của chư Phật Như Lai.

Vị ấy bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con nay không còn nghi ngờ về diệu lực nơi đại thân thông của Phật. Vì không còn nghi, nên con thấy vô lượng chư Bồ-tát thân đều màu vàng ròng, có đủ ba mươi hai tướng của bậc đại nhân, đem các thứ âm nhạc, vô số hương hoa tươi đẹp, rất đáng ưa thích dâng lên lễ bái cúng dường Đức Thế Tôn, dùng hương hoa ấy tung rải lên trên chỗ Đức Phật xong, nghe Bồ-tát Vô Sở Hữu hỏi pháp rồi, thấy đều hết mực vui mừng, xưng tán và lui ra. Bạch Thế Tôn! Lúc này con suy nghĩ: Đây là oai lực nơi thân thông của chư Phật, không một chúng sinh nào có thể nhận biết được về biên vực lớn lao của uy lực ấy. Con lại suy nghĩ về thân thông của chư Phật, trong khi đang tìm cầu, con nghe thấy các chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, tám bộ chúng Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Khẩn-na-la, Ca-lâu-la, Ma-hầu-la-già... tất cả trong đại chúng cùng nói kệ:

*Biết tĩnh lặng tối thắng
Không đấm nhiễm chốn nào*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nên thoát tất cả khổ
Được an vui bất động.*

